

lhůtě právní zástupce nemohl opatřit potřebné informace, návrh zevně jako žádost o prodloužení lhůty poznačila a jen »z opatrnosti« popřela děj žalobní. Protože jí žádané prodloužení bylo povoleno a následky zmeškání tehdy nenastaly, nelze jinak, než míti za to, že ani žalovaná, a ovšem ani soud ono podání — jemuž bylo vyhověno, — za odpověď na žalobu nepovažovaly, ba žalovaná uváděla právě za důvod své žádosti, že žalobní odpověď ani podati nemůže. Jestliže tedy ani v prodloužené lhůtě žalobní odpověď nepodala, právem vyhověl procesní soud návrhu žalobkyně a vydal rozsudek pro zmeškání.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení zcela správně vyložilo účel a právní význam žádosti žalovaného společenstva ze dne 8. ledna 1930, že se jím domáhala žalovaná strana prodloužení lhůty k podání odpovědi na žalobu a jen pro případ, že by žádosti nebylo vyhověno »z opatrnosti« popřela celý obsah žaloby a navrhla její zamítnutí. Tato část podání však byla jen eventuální a při rozumném výkladu souvislosti celé žádosti nelze jejímu doslovu rozuměti jinak, než, že eventuální návrh byl učiněn jen za předpokladu, že by žádosti o prodloužení lhůty k odpovědi soud nevyhověl a že by mezitím lhůta k odpovědi uplynula.

Čís. 10053.

Žalováno-li o náhradu za to, že žalovaný užíval žalobcových místností bez právního důvodu, nelze povolití zájemné popsání vnesených svršků podle § 1101 obč. zák.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, R I 407/30).

Majitel domu domáhal se na žalovaném náhrady za to, že žalovaný užíval místností v žalobcově domě bez právního důvodu. Návrhu žalobce, by mu bylo proti žalovanému povoleno zájemné popsání svršků, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. D ů v o d y : Zájemné popsání jest podle své povahy prozatímním opatřením a mělo by tedy býti zásadně povoleno jen za podmínek v exekčním řádě pro prozatímní opatření stanovených. Výjimkou z toho jsou předpisy dvorního dekretu ze dne 10. dubna 1837 čís. 189 sb. z. s. a ze dne 3. listopadu 1819 čís. 1621 sb. z. s., jichž platnost nebyla třetí dílčí novelou dotčena. Podle těchto dvorních dekretů stačí, byla-li podána žaloba o zaplacení nájemného a v ní, nebo po jejím podání za zájemný popis žádáno. Tu jej má soud bez dalšího povolití, aniž by zkoumal, zda jsou splněny podmínky exekčního řádu čili nic. Avšak cit. předpisy omezují toto oprávnění na pronajímatele a předpokládají, jak již bylo podotčeno, žalobu o zaplacení nájemného. Ani té ani oné podmínky tu není. Ze žaloby vyplývá, že se nežaluje o nájemné, nýbrž o náhradu

za to, že žalovaný žalobcových místností užíval bez právního důvodu, takže podle žalobcových údajů není pronajímatelem a není jeho žaloba žalobou o zaplacení nájemného.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 1101 obč. zák. a podle dvorského dekretu ze dne 5. listopadu 1819 čís. 1621 sb. z. s. zachovaného v platnosti čl. XIII. čís. 6 uvoz. zák. k ex. ř. lze povolití zájemné popsání jen k zajištění nájemného a podmínkou jeho jest podání žaloby pro splatné nájemné. Ježto v souzeném případě se nežaluje z nájemního poměru, byl právem rekursním soudem zamítnut návrh na povolení zájemného popsání.

Čís. 10054.

Bylo-li pravoplatným mezitímním rozsudkem uznáno právem, že jest žalobní nárok na bolestné důvodem po právu, není žalobce vyloučen z práva, domáhati se v jednání po mezitímním rozsudku kromě bolestného ještě náhrady ušlého a v budoucnosti ucházejícího výdělku.

(Rozh. ze dne 27. června 1930, R I 437/30.)

V žalobě o náhradu škody domáhal se žalobce původně jen zaplacení 100.000 Kč bolestného, prohlásil však, že si vyhrazuje vznést další nároky ze škodlivé události, o niž jde, zvláštní žalobou. Při ústním jednání dne 27. června 1926 usnesl se soud první stolice, že zprvu má býti jednáno jen o tom, je-li žalobní nárok důvodem po právu, a vynesl dne 27. října 1928 mezitímní rozsudek, jímž v podstatě uznal, že žalobní nárok důvodem po právu není. Pravoplatným rozsudkem odvolacího soudu ze dne 11. února 1929 bylo uznáno právem, že žalobní nárok na zaplacení bolestného z úrazu dne 26. února 1928 jest po právu co do důvodu jednou polovicí, druhou nikoli. Za dalšího řízení na prvním soudě navrhl žalobce rozšíření žaloby o další nároky na zaplacení ušlého výdělku za 15 neděl a o placení doživotního důchodu 90 Kč týdně. S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh na rozšíření žaloby. D ů v o d y: Návrh na rozšíření žaloby jest opožděn, poněvadž proti mezitímnímu rozsudku vnesenému o nároku na bolestné, bylo podáno odvolání, takže se pak již rozšíření žalobní žádosti, změna žaloby, nepřipouští (§ 483 třetí odstavec a §§ 235 a 393 c. ř. s.). R e k u r s n í s o u d připustil rozšíření žalobního žádání. D ů v o d y: I rozsudek odvolacího soudu ze dne 11. února 1929 jest rozsudkem mezitímním a rozhoduje tudíž jen o tom, zda a pokud žalobní nárok, který jest svou povahou nárokem na náhradu škody z důvodu poškození žalobce na těle jest důvodem po právu (§ 393 první odstavec c. ř. s.) proto, že žalobce vznesl před vydáním tohoto rozsudku jen nárok na zaplacení bolestného a důsledkem toho v rozsudku tom bylo vysloveno, že žalobní nárok na zapla-